

колкото и да не бѣха съ прѣдимно економическа подкладка, сж свързани съ внушителни стопански послѣдци. Идватъ слѣдъ това разселванията на албанцитѣ, съ чийто имѣ сж свързани редица номенклатурни имена въ днешна България, заселването на Дунавския брѣгъ отъ избѣгали изъ Влашко ромънски селени, това на казаци, арменци и „калмуци“ въ 1674 край Странджанскитѣ склонове и въ Одринско, и т. н. за да влѣземъ въ XVIII я в. отъ който нататѣкъ тия по-прѣдишни прѣдимно политически миграции взематъ по-акцентуванъ економически отѣнѣкъ. Нека не ни се види чудно, че главния театъръ на турскитѣ имиграционни ядра бѣ България, собственно очертаната съ днешнитѣ си политически граници България. Така, раздрусанитѣ и разпилени гнѣзда на *татаритѣ* въ Кримъ и Бесарабия, поради руско-турскитѣ войни при Екатерина и въ 1810 г., дадоха татарскитѣ имигранти на Турция въ днешна югоизточна България, които вжтрѣ въ двѣ генерации се потурчиха. Новъ татарски имиграционенъ потокъ въ Турция бѣ тоя прѣзъ 1861 г., съпроводенъ съ другъ — *черкезки* въ 1864 г., пакъ отъ политически характеръ, вслѣдствие руския тласкъ въ Кавказъ, и пакъ главно, съ тѣй чувствително ехо въ днешна югоизточна България

Тия *имиграционни тѣчения* въ Турция, до колкото засѣгатъ числящата се тогава въ границитѣ ѝ днешна България, колкото и да бѣха отъ чисто политически характеръ, рѣзко се отразиха върху стопанството на залѣтитѣ отъ тѣхъ покрайнини. Извѣстно е, прѣдъ всичко, че голѣма частъ отъ земитѣ върху които се заселиха тия масови татарски и черкезки имиграционни ядра бѣха насилствено и безъ всѣко възнаграждение отнети отъ частни и общински бѣлгарски имоти, като не се смѣтатъ ония които правителството ги е притежавало прѣди имигрирането на татаритѣ и черкезитѣ или ги е взело отъ частни лица и общини срѣщу надлѣжно възнаграждение